

aventalges, podrien comprar amb major bones condicions, un sens fi d'articles comuns a totes i inclòs fabricar-se instrumental apòsits, amb tots els altres avantatges de les unificacions.

Signi quina sigui la manera amb què s'enfoqui aquest problema, no deu deixar-se pas perdre el recurs de les almoines, subscripcions, donatius i ingressos semblants que a aital fi, es tinguin o es puguin tenir o, mes, si, deixar del tot procediments condemnats per poc seriosos i fins reprobables; però aquesta font que dóna immensament i que donarà eternament, mes no pas amb la fixesa ni abundor necessàries, no deu pas ésser la norma del sosteniment, i sí tan sols considerar-les com un auxili, raó per la qual proposem per més just i fins equitatiu, *aconseguir una llei de Govern que gravi les contribucions i els altres tributs de la regió que ho demana, amb la proporció de les necessitats a atendre i de la quantitat en què cadascun contribueixi a les necessitats de l'Estat.*

Aquesta quantitat així arbitrada, filla d'aquest tribut, seria solament per destinar-la a la despesa del bastiment dels nous hospitals, cobrir el dèficit diari de róssec dels altres avui existents i en la proporció que ho necessitessin; quant a les despeses extraordinàries, com són compra de terrenys i immobles, obres d'ampliació i ornat, compra de determinat material, noves instal·lacions, etc., mentre per aquestes despeses s'hi destinessin cabals propis i particulars de donatius fets exprossos per a aquesta fi, deuria conservar cada casa la més completa llibertat i autonomia, sempre, però, que d'aquesta nova adquisició, no n'esdevingués una despesa permanent que precisés un augment d'obligacions a atendre d'una manera periòdica a no ésser que es confiés per aital despesa, amb l'acquiescència de la Junta de Govern o de medis propis.

La seguretat de tenir la vida afesa no pot ni de lluny fer suposar la possibilitat del despilfarro o desafinació per part de les administracions, les quals, en sa immensa majoria, han demostrat palesament sa agrosolada honradesa i esperit de sacrifici en bé dels seus semblants i pel cas que ens ocupa fóra del tot impossible, ja que les administracions particulars serien controlades per la Junta central, i aquesta, aiximateix per les pròpies de cada establiment.

El percentatge del tribut o recarrec no arribaria a ésser el 2 per 100, quantitat prou migrada i de la qual ningú no en protestaria si per tots els mitjans possibles, conferències, articles de premsa i altres mitjans a propòsit, es fes entendre la seva conveniència, els seus avantatges i s'expliqués el seu fi, tenint-se cura d'anomenar personalitats prestigioses, el nom de les quals ja fos una garantia per a tothom i es donés la seguretat absoluta que aitals quantitats se destinarien íntegres a aital concepte.

A més d'aquest tribut i perquè aquest fos el més reduït possible, deuria cobrar-se com se fa en totes les altres nacions i inclús en algunes organitzacions de la nostra terra, les despeses que fessin els forasters i estrangers, de sos Municipis,

Diputacions, Consolats o dels mateixos malalts forasters, com també dels que fossin conveïns, par de les pensions que perceben els inscrits en germandats o societats de segurs de malaltia, pensió raonable i justa per quan aquesta ajuda econòmica que reben a l'estar malalts, és filla d'un act de previsió contractat per a poder-se servir del seu subsidi per a atendre el cost o despesa extraordinària quan perden la salut, la qual li proporciona, sense cap despesa, l'hospital, que corre amb tot el seu gasto, condició que han acceptat ja voluntàriament més de 250,000 ciutadans inscrits en entitats ja existents en aquesta ciutat; o a una quantitat fixada proporcional als ingressos en estat de salut.

Enfocat per aquest camí el problema de l'hospitalització, resulta, abans que tot, simplici, éssent només qüestió de números: té l'aventalge que conserva en tota sa integritat i puresa la característica organització i autonomia de totes les cases avui existents sens disfressar gens la finalitat que persegueixen ni el fi que es proposaren els seus fundadors.

Els organismes anirien a la federació o mancomunat, sols a guanyar, jamai a perdre ni un sol cèntim del seu patrimoni, cosa ben diferent si proposéssim exigir mancomunar també els seus ingressos i donatius.

Aquest camí mixte d'aportar recursos és més factible i més just que l'organització llogada de pagar tots els malats una dieta cobrada d'un segur obligatori, ja que a part del temps que es necessitaria perquè aital mida fos posada en pràctica per corregir sos defectes i modificar tarifes difícils de calcular per endavant, ja pot assegurar-se donat els assaigs fets per quiscunes organitzacions, que la dieta tindria d'ésser crescutíssima i com és de suposar la quota setmanal, mensual o anual, de segur també molt carregosa i sens deixar d'endevinar que sovintejarien les dificultats, com el donar cabuda a no assegurats per abandó, oblit, negligència, etc., o altres motius difícils de preveure.

No seria una excepció, ni de molt, tenir aquesta llei tributària excepcional que demanem per una finalitat determinada amb caràcter permanent; no és cosa nova havent-hi ja precedents com ne són un exemple el tribut que es paga només en el port de Barcelona, més crescut que en tots els altres d'Espanya i qual diferència, administrada per una Junta relativament autònoma, es destina sols per a obres del mateix port, i com també el tribut de caràcter provisional que es pagà mentre les obres de construcció del nou edifici d'Aduana de la nostra ciutat i que durà llarg acabar l'edifici.

Com a conclusió per a portar a cap aquest projecte, interessa:

1.ª Cridar una representació de les administracions i cossos facultatius dels nosocomis avui existents i consultar-los aquest projecte.

2.ª D'ésser acceptat i creure'l factible, convocar a quants s'anomenen en el paràgraf 1, pàgina 3; nomenar la Junta de la manera que es cregués més aventajosa per a poder aconseguir